

Έλα στ' απέραντα παλάτια μου
Πού έχω για σένα πλάσει:
Και δε μπορεί κανένας, μάτι μου,
Θνητός εκεί να φτάση...

Έλα στ' απέραντα παλάτια μου
Βασίλεισα τὸ θρόνο σου να στήσω:
Μακριά από κάθε ταπεινὸ κι ἀνίδεο
Τὴν ἁμορφιά σου γὰ σκορπίσω.

Κι ἀνάμεσα στῶν λουλουδιῶν
Τῆ μορφοδιά, πού σε μεθάει,
Και στῶν πρωτάκουστων ἀχῶν,
Πού γύρω ἢ φύση ἀντιλαλάει,

Έλα τὸν πιὸ γλυκὸ σκοπὸ
Γιὰ σέ, καλή, νὰ τραγουδήσω
Κι ὡς εἶσαι ἀθάνατη—ὄ κατ' ἐμὲ
Ποῦ μ' ἔσυρες νὰ σ' ἀγαπήσω—

Νὰ σου χαρίσω ἀπ' τὴν καρδιά
Και τὴν ἀγάπη τὴν αἰώνια,
Ἐφάσκειτο ἀκοίμητο στὰ στήθια μου
Ποῦ νὰ μὴ σβήθουνε τὰ χρόνια.

E.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΟΙ ΜΩΨΗΣΔΕΣ

Ἀπ' τὸ Παρίσι 18 τοῦ Τριημήτη 1904

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Τὸ ξέρω πὼς παραλείπω κάμποσες μέρες νὰ σοῦ
γράψω, καὶ πὼς θὰ παραξενέβεσαι ἴσως, καὶ θὰ
λὲς πὼς εἶναι ἀπὸ τὴν ἀναμειλιά μου ποῦ δὲ σοῦ στείλα
κανένα γραμματάκι, μὲ καμιά καινούρια μὸδα γὰ
τὶς φίληνάδες μας.

Μὴν ξεχνᾶς, φίλιτατε, πὼς βρισκόμαστε τώρα σὲ
πάρες καὶ σὲ ἀνάπαυτες. Τὰ Σκολεῖα πύβουνε, τὰ Δι-
καστήρια κλείνουνε, καὶ τὰ Πανεπιστήμια σκολάζουνε.
Γι' αὐτὸ παιδιὰ καὶ γονιοί, βρισκοῦμενοι εἰσέντεροι
καὶ ἀνεργοί, πηγαίνουνε νὰ περῶσουνε τὴ μεγάλη ζέ-
στη στὰ χωριά καὶ στὰ νησιά, κοιτὰ στὴ θάλασσα καὶ
ἀπάνου στὰ βουνά.

Ἀφίρουνε λοιπὸν τὶς Πολιτεῖες ἔρημες, καὶ κα-
ταντᾶνε αὐτὲς οἱ κοσμομαζῶντες, γιὰ νάνα δνὸ μῆ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΧΡΥΣΑΥΓΗ

Ἀφιερωμένο σὲ Σένα.

Ἔτσι πού λὲς λοιπὸν, φίλε μου. Πάνω ἀπὸ τρία χρόνια
πέρασαν ἀπὸ τὴ βραδιά πού μὲ μιὰ κλωτσιὰ γκρέμισα τὸ
παλάτι τῆς εὐτυχίας μου, κι ὅμως στιγμὴ δὲ μοῦ φεύγει
ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἡ Χρυσαυγὴ. Πάντα τὴ θυμοῦμαι. Πάν-
τα, καὶ τώρα ὅπως καὶ τότες, ἔρχεται ἀνάληψη σὰ δροσιά
καὶ σὰ μενεξὲς εὐωδίατὴ νὰ παλοχιδέψει τὴν ψυχὴ μου, νὰ
διώξει τὸν κακὸ βροχῶν ἀπὸ πάνω της. Ἡ καλὴ μου!
Στιγμὴ δὲ μάφηνε νὰ σταναχωρηθῶ.

Τὴ νύχτα πού κάθησα νὰ τῆς γράψω τὸ στερνὸ μου
γράμμα καὶ νὰ τῆς πῶ—ἄχ, γιὰ νὰ κάνω αὐτὴ τὴ σκλη-
ρὴ ἀπόφαση, γὰ τὸ ξέρω πόσο πάλαισα μὲ τὸν ἑαυτὸ
μου!—πὼς δῶ καὶ μπρὸς οὔτε θὰ τὴν ξαναδῶ οὔτε θὰ τῆς
ξαναγράψω, ὅλες οἱ πανέμορφες ζωγραφίδες ἦρθαν κι ἀπλω-
θήκανε μπρὸς στὰ μάτια μου.

νες, ἀν' τὰ χειρότερα παραμόγια τῆς ἐπαρχίας. Πρὸ
Μόδες πιά!! Μάτε Μοδίστρες δὲ βλέπετε! Νά, λοι-
πὸν ὁ λόγος ποῦ δὲ σοῦ γράφα ἐδῶ καὶ κάμποσες μέ-
ρες. Δὲν εἶχα τίποτα καινούριον νὰ σοῦ πῶ.

Δὲ βλέπω ἄλλο παρὰ φαμελιὲς νὰ φεύγουνε ἀπ'
τὸ Παρίσι, σὰ νὰ τὶς δειώχνεις. Καὶ τρέχουνε μά-
λιστα, καὶ κατασκοποῦνται νὰ προφτάσουνε τὸ σι-
δεροδρόμον, γιὰ νὰ μὴ μείνουνε ὄξω.

Ὁ Πατέρας τῆς φαμελιᾶς τραβάει δνὸ τρία παι-
δάκια ἀπ' τὸ χέρι, τὸ ἓνα μάλιστα μπορεῖ νὰ πάρη τὰ
ποδαράκια του. Ἡ μητέρα βαστάει τὸ μορὸ στὴν
ἀγκυλιά της μέσα στὴν κοννίτσα του, σὺν λεγάμενον
Μωῦσῆ, κ' οἱ δοῦλες τρέχουνε ἀπὸ πίσω— κροτοῦνε
κι αὐτὲς ἓνα σωρὸ πρόματα. Σάκκους, πανοφόρια,
καπελλίτρες καὶ κανένα κλουβὶ μὲ τὸ καναρίνι τὸ ἀγα-
πημένο τῶν παιδιῶν.

Μά, κόμμοδο πρῶμα εἶναι ἀλήθεια αὐτὴ ἡ κον-
νίτσα ποῦ τὴ λένε Μωῦσῆ.. κοννίτσα τοῦ χειοῦ, ποῦ
καὶ τὸ μοροῦλι κοιμᾶται ἀναπαμένο μέσα σ' αὐτὴνε,
δοῦνι κι ἂν βροίκεται, κ' ἡ μάννα τὸ βαστάει καλῆ-
τερα καὶ σιγουρότερα στὴν ἀγκυλιὴ της.

Εἶναι ἓνα πανεράκι μακρουλὸ σὰν τὸ ἀβγὸ, γτυ-
μένο ἀπ' τὸ μέσα μὲ ἓνα ἀπαλὸ κι ἀλαφρὸ στοματάκι,
κι ἀπ' ὄξω μὲ τριανταφυλλὶ μεταξωτὸ, σκεπασμένο
μὲ τοῦλι ἄσπρο μπαμπικερὸ μὲ πικάνια, σουρωμένο
γύρο γύρο σὺν κορινιάκι, καὶ ζαμμένο μ' ἓνα δουσάκι
ἀπὸ τριανταφυλλιά κορδέλλα καὶ ἄσπρη ταντέλλα. Ἀπὸ
τὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ εἶναι δεμένη ἀπάνου σὺν κο-
ρινιάκι αὐτὸ, τρία μισοστέφανα ἀπὸ ψιλὴ λιγαριά.
Σκεπασμένα κι αὐτὰ μὲ μεταξωτὸ τριανταφυλλὶ καὶ
τοῦλι ἄσπρο, προφυλάει τὸ παιδί ἀπὸ τὸν ἀγέρα καὶ
τὸν ἥλιο. Ἐνα μικροῦτσικο μαξιλαράκι κεντητὸ καὶ δε-
μένο μὲ κορδελλίτρες, στηρίζει τὸ μικρὸ κεφαλάκι, κ'
εἶσαι τὸ τρυφερὸ πλασματάκι δὲν κατακλύβεται δροθὸ
στὰ χέρια ἐκείνου ποῦ τὸ σηκώνει.

Ἡ κατασκευὴ αὐτῆς τῆς κοννίτσας εἶναι πολλὴ
εὐκολία καὶ τὸ ἔξοδὸ της πολλὸ μικρὸ. Ἡ κάθε μη-
τέρα μπορεῖ νὰ τὴ φτιάξῃ μόνη της καὶ εἶναι κι
ὁμορφὸ δῶρον γιὰ τὸ νιογέννητο. Μέσα σ' αὐτὴν τα-
ξιδεύει, σεργιανίζει καὶ κοιμᾶται, ξένοιαστο!

ANNA K. ΞΕΝΟΥ

Τῆς ἀράχνης φαίνεται ἡ ὄρεξη εἶναι κάτι τρομαχτικό.
Ἔνας φυσιολόγος, πού κατατρώσκει προσεχτικὰ τὸ σπῶ
πού τρώει ἡ ἀράχνη σ' ἓνα μερῶνυχτο, λογαριάζει πού, ἂν
εἶχε τὸν ὄγκο τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ξημερώματα θάτρωνε ἓνα
κροκοδείλο, σὶς 7 τὸ πρωὶ ἓνα ἀρνί, σὶς 9 ἓνα δαμάλι,
στὴ 1 ἓνα πρόβατο, καὶ θὰ τέλιωνε τὸ βράδυ μὲ 120
ὄρτικια.

Τῶρα φτὰ στὸ νησί μας, σ' ὁμορφὸ καὶ σὸ χαριτωμένο,
πού τὸ φιλοῦσε ὁλόγυρα ἡ θάλασσα καὶ πού τὰ πύκα καὶ
τάμπελια τὸ στεφάνωναν. Καὶ θαρροῦσα πὼς τὰ δέλεπα ὅλα
τῆ στιγμὴ πού τῶρα φτὰ κ' ἔλεγα: Νά κ' ἡ ἄμμοудиά
πού τὴν πρωτόεἰδα νὰ παίξῃ μικρὴ παιδοῦλα μὲ τὰ
κοντὰ της φουστάνια καὶ μὲ τὰ ὀλόχρυστα μαλλιά της,
τὰ ζέπλεχα. Νά κ' ἡ ἄμμουδαλιά, μέσα σ' ἄμπέλι μας,
πού δένανε τὴν κούνα τὰ δειλινὰ καὶ παίζαμε. Νά καὶ τὸ
κάτασπρο ρημοκλήσι στὰ ριζὰ τοῦ πευκοντομένου βουνοῦ
πού ἀπὸ κεῖ μέσα νυφοῦλα βγήκε, ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, κα-
μαρωτὴ καὶ περήφανη.

Τὴν καημένη τὴ Χρυσαυγούλα! Σὰν ἀδερφή μου μι-
κρούλα τὴν ἀγαποῦσα, σὰν Ἀνεράϊδα τὴ φανταζόμουνα,
σὰν ἡμουνα μακριὰ της, καὶ ποτὲς ἀπὸ τὸ νοῦ μου δὲν ἀ-
πέρασε πὼς ἦταν γυναῖκα κι αὐτὴ, καὶ γυναῖκα λαχταρι-
στὴ κι ὁμορφὴ.

Κρυφὰ δὲν εἶχε ἀπὸ μένα. Μᾶνοιζε τὴν καρδιά της κι
ὅλα μοῦ τᾶλεγε. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ὅ,τι σκεφτόμουνα, ἡ-
θελα νὰ τὸ ξέρει κ' ἡ Χρυσαυγὴ καὶ θαρροῦσα πὼς ἔκανα
ἐγκλημα ὅταν τῆς ἔκρυβα καμιά σκέψη μου.

Ἔτσι τὸ θαρροῦσε, εἶσαι ὅπως σοῦ τὸ λέω, ἐγκλημα.
Νά μὲ πιστέψης, φίλε μου. Μοῦ τᾶλεγε ὅμως κι αὐτὴ ὅλα
τὰ κρυφὰ της; Τὸ θαρροῦσα ἐγκλημα νὰ μοῦ κρύβει κα-
νένα; Δὲ ξέρω. Μὰ καὶ δὲ μ' ἐνοιοῦσε. Τί θὰ κάνω ἐγὼ
κοίταξα, πὼς θὰ φερθῶ ἐγὼ. Ἡ Χρυσαυγὴ πάλε ὄς φρόν-
τιζε γιὰ λόγον της.

Μιά γιατρικὴ ἐφημερίδα γράφει. «Τίποτα καλύτερο πα-
ρά νὰ φᾶς μῆλα πρὶν πλαγιάσεις. Τὰ μῆλα ἔχουνε ση-
μαντικὰς γιατρολογικὰς ἀρετὰς. Θρέφουν τὸ μυαλὸ, γιὰτι
ἐπὶ φωσφορικὸ ζυνο τῶχουν συστατικὸ τους εἰς χωνεστικὰ
ἐμορφὴ πολὺ περισσότερο παρὰ κάθε ἄλλο ὀπωρικόν. Ἐ-
κπεῖται ζωντανέβουν τὸ σηκῶτι, δίνουν ὕπνο γερὸ, καὶ πα-
σπρέβουνε ὀλότελα τὸ στόμα. Κανείς δὲν παθαίνει, μήτε
ἀκόμα κι ὁ πιὸ ἀρρωστιάτης, μὲ τὸ νὰ τρώει μῆλα πρὶν
κοιμηθεῖ.»

Ὅς τόσο μ' ὅλο τὸ σέβας νομίζουμε πὼς ἂν τὰ μῆλα
θρέφουν τὸ μυαλὸ, τότε θρέφουν ὄχι γιὰτι ἔχουνε φωσφο-
ρικὸ ζυνο παρὰ γιὰτι εἶναι χωνεστικὰ. Ὅ,τι χωνέβεις κα-
λά, σοῦ φτιάνει καλὸ κρι πλούσιο αἷμα, καὶ τὸ πλούσιο
αἷμα θρέφει τὸ μυαλὸ, καθὼς θρέφει καὶ κάθε μέρος τοῦ
κορμιοῦ. Ἐνῶ φᾶς, ἡ βέε, γούφτες ὀλόκληρες φωσφορικὸ
ζυνο, ὁ μυαλὸς σου δὲ θὰ κερδίσει τίποτα. Ἔτσι καμιά
σορὰ ἰκοῦς καὶ λὲν πὼς ἂν τρῶς βοδινὸ δυναμώνεις, τάχα
ἐπειδὴ τὸ βοδινὸ ἔχει πολλὴ οὐσία. Ὅμως δυναμώνεις
ἂν τὸ χωνέβεις ἀδυνατίζεις ἂ δὲν τὸ χωνέβεις. Τὰ συστα-
τικὰ τῆς τροφῆς ἀφτὰ καθαρὰ δὲ σημαίνουν τίποτα. Τὸ
πρῶμα εἶναι ἂν τρῶς τροφὴ πού χωνέβεις. Τὸ βέδ: τρώει
ὅλη μέρα γρασίδια πού γιὰ μᾶς εἶναι ἀνούσια, κ' ὡς τόσο
εἶναι ἀπὸ τὰ δυνατώτερα πιάσματα τοῦ κόσμου.

Ὁ Γιατρός.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ 2 1)2 0)0

Ἐπομιμνήσκειται εἰς τοὺς ἐγγραφέντας εἰς
τὸ ἀνωτέρω δάνειον, εἶτι ἡ ἐκ δραχ. 25 γ' δό-
σις τῆς τιμῆς τῶν ὀμολογιῶν εἶνε καταβλητέα
τῆ 1 — 5 Σεπτεμβρίου ε. ε.

Κατὰ τὸ ἐκδοθὲν δὲ πρόγραμμα ἡ καταβολὴ
γενήσεται ἡ παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι
τῆς ἡμετέρας Τραπεζῆς, ἡ παρὰ τῷ ἐν Ἐλ-
λάδι καταστήματι ἔνθα ἐγένετο ἡ ἐγγραφή.

Αἱ καταβολαὶ γίνονται δεκταὶ καὶ ἀπὸ σῆ-
μερον.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 25 Αὐγούστου 1904

Ὁ πᾶτερ, Γαβριήλ, πού ἔχει γαμπρὸ δοντογιατρὸ. ἔ-
κανε διδαχὴ μιὰ Κυριακὴ κι εἶπε ἀφτὰ τὰ λόγια

—Ἐκεῖ εἶσαι ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων! Ἐκεῖ δηλαδὴ
θὰ τρέξουν ὅλου τοῦ κόσμου τὰ δόντια! Ἐκεῖ πρέπει!!!
νὰ τρέξουν ὅλου τοῦ κόσμου τὰ δόντια. Κι ὅπως λοιπὸν
δὲν ἔχει δόντια (εἶπε κοιτάζοντας τὴν Ἐπιτρόπισσα,) πρέ-
πει νὰ πᾶει νὰ βάλει ψέφτικα.

Ἔτσι σιγὰ σιγὰ, πού λὲς, δίχως νὰ τὸ νοιώθω, ἄρ-
χιζα νὰ τῆς κρύβω τὰ μυστικά μου ἢ κἀλλίον νὰ τῆς κρύ-
βω ἓνα μεγάλο μυστικόν. Ἀρχισα νὰ τὴν ἀγαπᾶω, ὄχι πιά
σὰν ἀδερφοῦλα, τὴ Χρυσαυγὴ. Νά, τὸ μυστικόν μου Νά, ἐ-
κείνο πού τῆς ἔκρυβα. Σὰν τὸ συλλογίστηκα, σὰ συλλο-
γίστηκα πὼς εἶχα κάτι μέσα στὴν ψυχὴ μου πού δὲ μπο-
ροῦσα νὰ τῆς τὸ πῶ, τρώμαξιν.

Κρυφὸ ἀπὸ τὴ Χρυσαυγὴ; Κι αὐτὴ νὰ μοῦ φέρνεται,
καὶ παντρεμένη ἄκόμα ποῦναι, σὰν νᾶχει νὰ κάνει μ' ἀ-
δερφὸ της; Δὲ γίνεται. Σὰν κρατᾶω μυστικὸν ἀπὸ τὴ Χρυ-
σαυγὴ, ἀδερφὴ μου πιά δὲν εἶναι. Κ' ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη
ἐπὶ ἀδερφῆ. Τέτια ἀγάπη, ἀδερφικὴ ἀγάπη, μοῦ λείπει.
Ἡ ἐρημιά τῆς ζωῆς μου αὐτὴ τὴν ἀγάπη χρειάζεται. Καὶ
νὰ τώρα, αὐτὴ ἡ ἀγάπη μοῦ φεύγει, δίχως νὰ τὸ θελήσω,
δίχως νὰ τὴ διώξω. Μοῦ φεύγει, τὴ διώχνει ἡ Φύση πού
δὲ θέλει μιὰ γυναῖκα ὁμορφὴ κ' ἓνας ἄντρας, νιδὸς ἀκόμα,
νάγαπιούνται μονάχ' ἀδερφικά! Ἄταίριαστο πρῶμα, καὶ τά-
ταίριαστα τὰ διώχνει ἡ Φύση πού τάχει ὅλα τόσο ταίρια-
σμένα τριγύρω μας.

Ἔσβηνε τὸ καλοκαίρι καὶ σὲ λίγες μέρες ἦτανε νάφῃ-
σω τὸ νησί μας καὶ νὰ γυρίσω στὴν Ἀθήνα. Τρεῖς μῆνες
ἔλειπα κ' οἱ τρεῖς μῆνες πέρασαν σὰ νερό. Κάθε μέρα μὲ
τὴ Χρυσαυγὴ. Πότε σπῖτι της, πότε στὰ κυματοδαρμένα
βράχια, πότε μὲ τὴ βάρκα, πότε στοῦ κήπου της τίς ἀν-

ΘΕΛΕΤΕ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτερικό αρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίσκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλματρείο) Σταθμού υπογείου Σιδηροδρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξαρχεια) και στο βιβλιοπωλείο "Εστίας" Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΙΧΑΜΕ

Όλη τη διάθεση να γελάσουμε με την περίφημη "Ενωμένη Αντιπολίτευση" της Κρήτης, αν μέσα σ' αυτή δε βρισκόταν κ' ένα όνομα σοβαρώτατο, που σβήνει το γέλιο κ' επιβάλλει τον σεβασμό, τδνομα του κ. Κ. Μάνου.

Σά διαβάσαμε στις εφημερίδες πως ήρθε δώ ή "Ενωμένη Κρητική Αντιπολίτευση" για να πολεμήσει από δώ τον Πρίγκηπα, γελάσαμε και μ' όλο μας τδ δίκιο. Σά διαβάσαμε όμως πως κι ο Μάνος είναι ένας από τους τρεις αρχηγούς της, άρχισαμε να παίρνομε τδ ζήτημα κάπως σοβαρά και να σκεφτόμαστε πως για νάντιπολιτεύεται κι ο Μάνος τόν Πρίγκηπα, κάποιος σπουδαίος λόγος θά ύπάρχη.

Καλά ο Βενιζέλος κι ο Φούμης. Μπορεί νάναι δυσραεστημένοι γιατί ή σιδερένια γροθιά του Πρίγκηπα τούς έκοψε τή φόρα και

δέν τούς άφησε νάνεδοθν ίσα με κεί που τούς έσπρωχνε ή φιλοδοξία τους, μπορεί—ξέρνομε και μεις ;—χωρίς νά πάθουν νάναι πατριώτες να πύραν ανάποδα τδ ζήτημα και να νομίζουν πως με τήν πολιτική τους θά σώσουν τήν Κρήτη και δε θά τή βουλιάζουν, καθώς και στ' άληθινά τή βουλιάζουνε σήμερα.

Γα τδ Μάνο όμως καμιά άπ' αυτές τις ύποψίες δε χωρεί. Τόν πατριωτισμό του τόν άπόδειξε τόσες φορές ίσα με τώρα με π ρ α μ α τ α κι όχι με λόγια. Και καθώς μās έγραφε άλλότες, πολύ σωστά, ο κ. Πάλλης "δέκα Μάνους νάχη τδ Ρωμαίικο δε θάφτανε ποτές στα χάλια που βρίσκεται σήμερα". Ούτε πάλι είναι άνθρωπος ο Μάνος να παρασυρθη από άλλους και νάποφασίσση κάτι πριν τδ συλλογίστση καλά και τδ χωνέψη. Για νάναι λοιπόν σήμερα ο Μάνος με τήν Αντιπολίτευση κι όχι στδ πλευρό του Πρίγκηπα, σύμμαχος δυνατός με τή γροθιά του και με τήν κρίση του, πάει να πη πως εκεί κάτω, στην Κρήτη, κι αν πολιτεύεται καλά ο Πρίγκηπας, δέν θά πολυτεύονται καλά και τίμια εκείνοι που τόν περιτριγυρίζουν άφοι άναγκάζουν ένα Μάνο να γίνεται από φίλος άχτρος άπονοδος.

Τόν Τρικούπη τόν έφαγε ή αυλή του, ή καμαριά. Όλοι τδ ξέρουν αυτό και τδολογούνε. Φοβούμαστε μήπως τδ ίδιο συμβαίνει και στην Κρήτη. Ο Θεός να δώσει νάναι ψέματα αυτό και νάχη ή δ ι κ ο ο Μάνος—πράμα που δε θά τδ χωρέση ποτέ τδ κεφάλι μας.

ΣΚΑΝΤΑΛΟ

όνόμασαν οι εφημερίδες τδ διορισμό πολλών Μαθηματικών και Φυσικών σε θέσεις Σχολάρχων. Και είναι άληθεια σκάνταλο που στην άρχή ζήτησε να τδ σκεπαση ή ύπερσεια του ύπουργείου με κάτι μασημένα λόγια όσα που δημοσιεύτηκαν και όνόματα και τότε άναγκάστηκε να λουφάξη. Μα μήπως είναι τδ μόνο σκάνταλο ;

Ο νόμος καθαρά και ξεάστερα λέει να γίνονται Σχολάρχες μόνο οι Διδάχτορες της Φιλολογίας.

Α θέλετε τώρα να μάθετε πως εφαρμόζεται ή σωστότατος αυτός νόμος,ρωτήστε να μάθετε πώς διδάχτορες μένομε χωρίς θέση και πώς άπ' αυτούς ύπερτούν ως "Έλληνοδιδάκταλοι, ενθ τις θέσεις τών σχολάρχων κρατούνε ένας σωρός προλήτες παρανομώτατα. Και ή Βουλή ξεπουρνίζει κάθε μέρα νόμους, ενθ έμεις δέν είμαστε ικανοί να εφαρμόσουμε τούς ύπάρχοντας και έχουμε τήν τδλην να μιλάμε για έθνικα μεγαλεία ύστερα από τδση ζεταπισιαά που μας δέννει μικρούς και μεγάλους.

να δητε πιο πιστά ζουγραφισμένα τδ χάλια μας ; "Ένας δάσκαλος προχτές τδ βράδυ συζητούσε σε κάποιον κορονέ κ' έρώναζε :

— Σάπιοι κ' οι Ρώσοι!... Χειρότεροι από μās!...Νά, αυτοί τήν τρώνε στ' αυτά κι όλοένα άποχωρούνε !..

Κανένας δε μιλούσε. "Όλοι με τή βουβαμάρα τους παραδεχόντουσαν τδ λόγια του. Μονάχα ο καφετζής, λιγώτερο δάσκαλος άπ' τούς άλλους, τδλημσε να τδ παρατηρήση :

— Δέν έχεις δίκιο δάσκαλε !... Δέ μās μοιάζουν !... Κοίταξε πόσοι ναύαρχοι, πόσοι στρατηγοί, πόσοι άξιωματικοί σκοτωθήκανε ίσα με τώρα σ' αυτό τόν πόλεμο!.. "Υποχωρούνε κ' οι Ρώσοι, μα πολεμούνε πρώτα, και πολεμούνε παληκαρία !..

Πού να τδ παραδεχτ ή δάσκαλος. Του ρίχνει μιά άγρια μάτια και τόν κατακεραυνώνει με τδ άκόλουθο άκαταμάχητο επίχειρημα :

— Αμαθίστατε ! "Υποχωρούνε κι αυτοί, μα περισσότερο από μās ! Λογάριασε πόσο απέχει τδ Πόρτ-Άρθούρ από τδ Μουκδεν και θά δής πώς αν γινώτανε ο πόλεμος στην "Ελλάδα, οι Ρώσοι θάχαν περάσει και τδ Τσιρίγο σήμερα, άποχωρώντας. Έμεις μονάχα ίσα με τή Λαμία φτάσαμε !

Ο καφετζής έσκυψε τδ κεφάλι του και δέν ξανάβγαλε μιλιά.

ΕΝΑ

πολύ φρόνιμο και πολύ φωτεινο χήρη διαβάσαμε δώ και μερικές μέρες στδ "Κρατος". Είναι γραμμένο από τόν κ. Δ. Η. Καλλιμάχο, προλήτη της Θεολογίας κ' επιγράφεται "Η επί τούς Σλαβούς έκπολιτιστική επίδρασις τού Οικουμενικού Πατριαρχείου".

Ο κ. Καλλιμάχος άποδείχνει, με τήν ιστορία παντα στδ χέρι, πως ήταν αδύνατο να γίνουν "Έλληνες οι Σλαβοί στην εποχή του Μεθοδίου και του Κυριλλου, καθώς ισχυρίζονται μερικοί κοκορόμυαλοι πατριώτες κι ο συγγραφέας τού "Αδ. Κοραή", γιατί τήν εποχή εκείνη, όπως και σήμερα, άλλα γλώσσα μιλούσαν κι άλλα έγραφαν. Έτσι εκείνοι πούφεραν τόν χριστιανισμό στη Ρωσία έδημιούργησαν και τήν α γ ρ α π τ ή Σλαβωνική γλώσσα" για να πετύχουν τδ σκοπό τους, άφου τήν εποχή εκείνη τήν γλώσσα του Έβραγγελίου δέν τήν έννοιωθαν ούτε αυτοί οι "Έλληνες. "Ρητώς δε άναφέρει ο "Ακουμινάτος, γραφών εκ της "Ακροπόλεως, ότι όταν έξεφώνησε τδ 1182 τόν εισβατήριον αυτού εν "Αθήναις λόγον, ο λαός τού δαιμονίου "Ασσεως ύπελαβεν ότι ο "Αρχιεπισκοπος του έλάλει εις τήν Π ε ρ σ ι κ ή ν η Σ κ υ θ ι κ ή ν διαλεκτον".

βοσπαρμένες βραγιές. Μέρα δέν περνούσε που να μη τή δώ και στιγμή που να μη λουστω στην καλοσύνη της. "Αν τύχαινε καμιά μέρα να μην πάω, θά μουγραφε, θά με ζητούσε. Της άρρεσε, λέει, ή συντροφιά μου, τήν είχε συνηθίσει, σά δέ μ' έδλεπε, λέει, κάτι της έλειπε. Και μου τώγραφε με τδση χάρη, με τδση γλύκα, που κι άπόφαση να είχα κένει να μην πάω τήν άλλη μέρα, τήν πατούσα φτύς τήν άπόφασή μου, άφηνε να με τραβάει ή θέλησή της σά μωρό παιδί.

Θέληση έγω δέν είχα σιμά της. Τδβλεπα. Μάβλεπα και τήλλο. "Έβλεπα πως έπρεπε νάποχτήσω κείνο που μου έλειπε, νάποχτήσω τή θέληση και να κόψω τδ σκοινί. Αυτό τδ πράμα δε μπορούσε να τραβήξει σε μάκρος. Ο κόσμος που δε βλέπει με καλό μάτι, γιατί δέν τις πολυκαταλαβαίνει, τέτοιες συντροφίες άγνες κι άδολες, κάτι θάβιαζε με τδ νού του, κάτι κακό θάβιαζε. Μα κι ο άντρας της, που δε φαινότανε νάδινε κακιά εξήγηση στη φίλιά μας, μπορούσε από τδ λόγια του κόσμου ή κι ο ίδιος, δίχως να τού πει κανένας τίποτες, κάτι να ύποψιαστει. Και ή Χρυσουγή, πούς τδ ξέρε με ήπως κι αυτή, δίχως να τδ νειώσει και δίχως να τδ θελήσει, πάψει πια να βλέπει σε μένανε άδερφό της κι άρχινήσει να βλέπει έρωμένο της ;

"Έπρεπε λοιπόν να κοπή μιά και καλή τδ σκοινί. Νά σταναχωρηθει, να κακοπάθει ή Χρυσουγή για χάρη μου; Δέ γίνεται. Κάλιο γώ να σταναχωρηθώ, να κακοπάθω. "Η άγάπη μου, ένιωθα, ήτανε τδσο τρανή που ήθελα ή

Χρυσουγή μου να μη μάγαπήσει, για να μη νοιώσει ούτε τήν παραμικρή σταναχώρια άπ' τήν άγάπη της.

Δέ σε γελάω, φίλε μου. "Όλη τήν καρδιά μου άνοιγω αυτή δώ τή στιγμή. Τίποτα δε σου κρύφτω, τίποτα δε σου παραφουσκώνω. Στα λέω τδ πράματα όπως συνέδηκαν κι όπως τδ αισιάνθηκα, γιατί έτσι μονάχα ξεκαφρώνω, έτσι μονάχα βγίζω τή μεγάλη πέτρα από πάνω μου.

Λοιπόν που λές, φίλε μου, έσθηνε τδ καλοκαιρι και σε τρεις τέσσερις μέρες θάφευγα για τήν "Αθήνα. Είχε πει ο "Αποστόλης, ο άντρας της Χρυσουγής, πως μπορούσαν ναρθούν κι αυτοί τδ χονόπωρο στη "Αθήνα, για λίγες μέρες, για κάτι δουλιές τους. Φαντάζεσαι πια τή χάρη της Χρυσουγής. "Αλλη φορά κ' έγω θά χαϊρόμουνα, με τωρα άρχισα να σταναχωριέμαι. Στην "Αθήνα ή Χρυσουγή ; Ο άντρας της θά κοίταζε τις δουλιές του, οι δυο μας λοιπόν όλη μέρα μοναχοί μας θά γυριζαμε. Σάν μου τδ είπαν, κατζούριασα. "Η Χρυσουγή τδ πρόσεξε. "Κ' έγω έλεγα πως θά χαρείτε! μούπε σιγά σιγά και με παράπονο.

Μου τδ είπε αυτό στδν κήπο της. "Ητανε Κυριακή βράδυ κ' έρωγα σίτι τους. "Αφου άποφάγαμε, κατεθήκαμε στδν κήπο να πιούμε τόν καφέ μας στδ δροσό. Αύγουστιάτικη νύχτα, φεγγάρι σά μέρα, νυχτομπάνης δροσερώτατος. Ο "Αποστόλης μιλούσε με τόν περβολάρη που με τδ τρακι στδ χέρι άπόσωνε τδ στίσιμα, που τδχς άρχισε

από νωρίς ή Χρυσουγή κ' έγω καθισμένοι στδ πεζούλι άνεικρό στδ μάγγανο, κοιτούσαμε τδ νερό που τάνέβαιζαν άπάνω τδ συκιά και τάδειάζαν στ' αύλακι και στη στέρνα ύστερα. Κ' έπειτα τδ βλέπαμε να φεύγει από τή στέρνα, να χύνεται μέσ' στις γράνας, να πλημμυρίζει τις βραγιές, ήρεμο, σιγοτροχεούμενο κι άτημωμένο, από τις άχτίδες τού φεγγαριού.

Στεκούμαστε κεί ώρα και δέν άνοιγαμε τδ στόμα μας να πούμε λέξη. "Εμένα με κόμπωνε ή ιδέα τού γρήγορου χωρισμού. "Η Χρυσουγή, πούς ξέρε τι να σκεφτότανε.

— Μās φεύγεις λοιπόν τήν Τετράδη ; με ρωτάει, έτσι άπότομα.

— Ναι ! της άπαντάω ξερά ξερά χωρίς να τήν κοιτάξω καθόλου, θωρώντας όλοένα τδ συκιά πάνεδαιναν γιομάτα νερό.

— Κρίμα ! κίναι χωρίς να με ξανακοιτάξει κι αυτή κ' έπειτα προσθέτει σιγά, σάν να κουδέντιαζε μοναχή της: Γρήγορα πέρασαν τρεις μήνες άλάκαιροι... σά νερό... Τήν Τετράδη βράδυ λοιπόν περνάει τδ βαπόρι... "Η "Αθήνα έχει τόσες διασκεδάσεις... που να θυμηθεί κανένας τούς φίλους του εκεί !..

— Στις κακιές σου είσαι άπόψη, Χρυσουγή ! της κάνω.

— Δέ ξέρω γιατί θέλεις νάμαι στις καλές μου ! μου λέει και φεύγει άπότομα προς τδ μέρος που ήτανε ο "Αποστόλης με τόν περβολάρη.

"Εμεινα μοναχός μου εκεί, άποσβολωμένος, κάμποση

Όρατο και διδακτικώτατο είναι κι αυτό το κομμάτι από το έργο του κ. Καλλιμάχου :

«Ανάμφισβότως θα ήτο προβληματικός αν όχι παντάπασιν αδύνατος ο εκχριστιανισμός των Σλαύων κατά την 9' εκατονταετηρίδα, εάν επί τούτων εγένετο χρήση της ελληνικής γλώσσας του Ευαγγελίου, της γλώσσας των λογίων βυζαντινών, ήτις και δι'αυτών την ελληνικόν λαόν, δια τὰ 99 0)θ δηλονότι του έθνους, κατέστη οίονσι τεταρτερευμένη γλώσσα, μέχρι τσοσούτου βαθμού, ώστε δύο εύκλειεσ άντιπρόσωποι του μεσαιωνικού ήμων βίου και πρόδρομοι της έθνικής αναγεννήσεως, Ευστάθιος ο Θεσσαλονικήσ και ο τούτου μαθητής, ο Μητροπολίτης 'Αθηνών Μιχαήλ ο 'Ακομινάτος, άδημόνουσιν ότι το ποίμνιον αούτων μέχρι τσοσούτης διετέλει πνευματικής καταπτώσεως, ώστε ήδυνάται να έννοήση την γλώσσαν αούτων».

Μήπως σήμερα δε γίνεται το ίδιο με τους ιεροκήρυκες, που μιλάνε ώρες κι ώρες χωρίς να τους νοιώθω κανέναν :

Περιττές όμως οι τέτοιες συζήτησες. Τι τους θέλουμε τους Σλαύους του 9' αιώνα, σαν έχουμε τους Έλληνες τον Κ' που καθώς άπόδειξε τετραγωνικώτατα ο κ. Χ. Αντρεάδης στα τελευταία άρθρα του για τους «Έλληνες της Ρωσσίας» όσο πάνε κ' έκρωσάζουνται άφου τὰ σκολειά μας κ' εκεί, καθώς κ' έδώ, είναι έτσι φκιασμένα ώστε τὰ παιδιά να σ π ο υ δ ά ζ ο υ ν την άρχαία και την καθαρύουσα και να μιλάνε τὰ Ρωσικά ;

Έμεις με τὰ σχολαστικά στενοκεφαλά μας χάνουμε και στη Ρωσία και στη Μακεδονία και παντού Ρωμιούς κάθε μέρα, κι αούτοι οι άλιτήριοι κάθουνται και μάς κοπκνάνε πώς δεν κατορθώσαμε τους Σλαύους να τους κάνουμε Ρωμιούς !!!

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ
ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΣΙΕΡΙΔΗ

Πουλιέται χαρτοδεμένο 2 δραχμές, (Για τὸ 'Εξωτερικὸ Φρ. χρ. 2) στὸ γραφείο τοῦ «Νουμά» καὶ στὸ Βιβλιοπωλείο τῆς «Εστίας».

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥ ΡΩΜΠΙΝΣΩΝΑ *

Έβγαλε τή φορεσιά του, τήν άπίθωσε στο βράχο, και πρόσμενε, τὸ κύμα ν' άνεβή, να του δροσίση τὸ κορμί του τὸ φλογερό.

Άνέβαινε τὸ κύμα, κατέβαινε όμως ή Μυριέλλα στήν άκρογιαλιά.

Η Μυριέλλα εΐτανε συνηθισμένη να βλέπη τὸ Γιάννη κάθε πρωί. Ο Γιάννης δέν κοιμότανε πιά στή σπηλιά του, από τὸ βράδυ εκείνο που άντάμωσαν τήν κατσίκα, στεκόμενη κατάντικρύ τους στο βουνό. Γιατί τούχα ; Μήπως τήν άπόφευγε ; Διόλου. Μήπως τή φοβότανε ; Μήτε. Ως τόσο πλάγιαζε στήσ Μυριέλλας τὰ παρκαμέρια, τὰ νάθελε να τήν προστατέψη, ή σὰ να ντρεπότανε, άθρωπος άστός να κοιτέται με ζῶο. Έτσι λοιπόν ή Μυριέλλα, σαν ζυπουόσε, έβγαίνει από τὸ καρδί της, πήγαίνε ως τήν τριγυρισιά εκεί κάτου, που τής εΐχε φτειαξει ο Γιάννης με δέντρα και με πέτρες, του έλεγε μίαν καλημέρα.

Έκείνο τὸ πρωί, σὰ δέν τὸν εΐδε, άπάρησε τράβηξε πρώτα στή σπηλιά του ή κατσίκη, μόνη της, ξεπλωμένη κατὰ γης. Η Μυριέλλα γύρισε γλήγορα πίσω πρὸς τὰ σκυλιά. Ρώτηξε. Δηλαδή, βαστούσε στο χέρι ένκ φύλλινο καπέλλο που έβαζε ο Γιάννης, τους τῶδειχνε, για να τής δείξουνε και δάφνα από τή μυρουδιά. Τὰ σκυλιά κουνούσαν τήν ούρά τους δέν κοιτάζαν όμως πουθενά, για πουθενά δέν ξεκινούσανε θα πη δέν ήξεραν ένα μονάχα έκανε να πῶη κατὰ τή δρομιά του καρδιου. Τὸ δικό της εΐτανε, τὸ μικράκι.

Τῶφρησ ή Μυριέλλα κ' έτρεξε μοναχή της, γιατί κάτι συλλογίστηκε. Άνέβηκε άνεμοπούδρα στήν πλαγινή της τήν κορρούλα, που εΐταν ύψωμα άκμποςο, να τηράξη. Τι λές ; Μπας και να τὸ στοχάστηκε ο Γιάννης πὸς από κει άπάνω φαίνεται ή άκρογιαλιά ; Δέν τὸν ξεβγαλε τὸ μάτι της καθαφτό, με κάτι θα ύποψιάστηκε, γιατί χαμογέλασε τὸ έξυπνο τὸ παιδί.

—«Όρα να κάνω μπάνιο».

Κοίταξε τὰ φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109 και 110

Άλλαξε, φόρεσε φιλό ποικμισάκι, από κείνα που εΐφτειανε άπατή της, έβαλε από πάνω χοντρά παννί, ένα είδος σάκκο που τή σκέπαζε από τήν κορφή, στα νύχια. Έλεγε να τὸν τσακώση, να του μάθη να κρύβεται δίχως να τήν καλημερίξη.

Ο Γιάννης δέν τήν έννοιωσε, όντας ζύγωσε, καθισμένος σαν που εΐτανε πα στο βράχο του. Άλήθεια που τὸ νερό του έλουζε τώρα τὰ γόνατα, κ' ή Μυριέλλα, που εΐχε πετάξει στον άμμο τὸ χοντράπαννο, άγάλια άγάλια μπηκε στή θάλασσα πορπατώντας ίσα με κει, πίσω από τή ράχη του. Και σαν κατάρλαβε, με τὸ συμπάθειο, πὸς ο φίλος εΐτανε ταΐσιδο, δε φάνηκε να τρώμαζε, με εΐπε μέσα της πὸς θα τονε μαλλώσγη. Γιατί όμως να μὴν τονε μαλλώσγη άμέσως, τώρα πκρά να σωπάση και να προχωρήση πκρέκει κρουά ; Τι να τήν έσπρωξε ; Η περιέργεια ; Μπορεί. Τώρα τὸν άγκαπούσε, τὸν εΐχε φίλο της και τής άρεζε τὸν έβρισκε μάλιστα και νόστιμο κι όμορφο παλληκαρι, όχι σαν πρώτα στήν άμμουδούλα. Μπορεί παλε και να γύρεθε μόνο και μόνο να τὸν ξεφρισόγη. Ποιὸς γνωρίζε τις γυναίκες—και τὰ κορίτσια ; Μαργιόλινο καλὸ παιδί. Έπαίξε χωράτθε. Ίσως και θα θυμωνε, αν τὸ παρακάνες. Μαζί της ποτέ δέν ήξερες. Μα να, τέτοια έλεγε δὸ κι ο Γιάννης, στο βράχο του, προτου φανή του λόγου της.

Βρέθηκε άξαφνα πλάγι του, με τὸ κεφαλάκι της μισογυρισμένο, και του εΐπε γελαστά.

—«Τί καμώματα είναι τούτα και τί τρόπος, να κάθεται σαν που κάθεται ; Γλήγορα γλήγορα μέσα και κολύμπι !»

Και λέγοντάς το γοργά, έπεσε κι άρχισε να κολυμπάξη. Έννοείται πὸς τήν πρόφταξε άμέσως. Κολύμπασαν άντάμα τώρα κ' οι δύο τους. Εΐτανε ώραία. Όσα στεφάνια κι αν εΐχε βαλει γύρο της, έλαμπε τὸ δέρμα της τὸ διάφανο στο λιγὸ τὸ ποικμισάκι. Ο Γιάννης κολυμπούσε σιμά σιμά της.

—«Μυριέλλα, δε μου δίνεις και στή θάλασσα ένα φιλί ;»

ώρα. Τι σκέψες πέρασαν από τὸ νοῦ μου κείνη τήν ώρα, που να στις πῶ. Σε λίγο με φώναξε ο 'Αποστόλης. Πήγα σιμά τους. Η Χρυσουγή μελαχολικιά. Με βιά άνοιγε τὸ στόμα της να πει καμιά λέξη, όχι σε μένα, στον άντρα της και στον περβολάρη. Έμένα μου κουδέντιάζε με τις ματιές της που μουρίχνε που και που, γιομάτες πόνο και παράπονο.

Σαν ήτανε να φύγω, μουσφιξε δυνατά τὸ χέρι και μουπε σιγανά και γρήγορα :

— Αύριο τὸ πρωί νάρθεισ δίχως άλλο σπίτι. Θάμαι μοναχή μου. Έχω να σου πῶ κάτι σπουδαίο !...

Τής τὸ ύποσχέθηκα, με ο τρόπος που μου τὸ εΐπε, με τρώμαξε. Εκείνο μάλιστα τὸ θ ἄ μ α ι μ ο ν α χ ῆ μ ο υ τὸ εΐπε άργά άργά, συλλαβή συλλαβή, να πεις, έτσι για να τὸ προσέξω, για να μου κάνει έντύπωση.

Σ' όλο τὸ δρόμο, όσο να πάω σπίτι μου, τὰ λόγια αούτα κουδούνιζαν σε' αούτιά μου εθάμαι μοναχή μου. Έχω να σου πῶ κάτι σπουδαίο... Μὴ τί νάμαι αούτὸ τὸ σπουδαίο ; θαρρῶ πὸς τὸ ξερω. Καλύτερα όμως να μη μου τὸ πεις, καλύτερα να μὴν τίκούστω από τὸ στόμα σου. Καλύτερα να μὴναι θαμένο στήν καρδιά σου, όπως μὴναι και στή δική μου, καιρὸ τώρα.

* *

Που να κοιμηθῶ ! Η κάμαρά μου με σταναχωρούσε. Άνοιξα διάπλατα τὰ παράθυρα. Έρθε ή δροσιά της θάλασσας

κ' οι άχτίδες του φαγγαριου να με συντροφίφουν. Με σταναχωρούσαν κι αούτες. Δέν ήθελα συντροφιά. Ηθελα μοναξιά κείνη τή νύχτα.

Πήγα να ξανακλείσω τὸ παράθυρο. Κοίταξα κάτω στο λιμάνι. Εΐδα τή μπρατσέρα του Γιάννη Ντούνια που θάφουγε τὰ ξημερώματα για τὸν Περαία. Ήταν φίλος μου ο καπετάν Γιάννης κι αν τούλεγα, με χαρά θα μ' έπαιρνε μαζί του. Δέν τὸ πολυσκέφτηκα. Τάποφάσισα στή στιγμή. Τὸ μωρὸ παιδί εΐγινε άντρας, άπόχτησε θέληση. Ναί, θα φύγω τὸ πρωί με τή μπρατσέρα του Ντούνια δίχως να με νοιώσει κανέναν, φώναξα.

Εΐχανε περάσει τὰ μεσάνυχτα. Έκλεισα τὰ παραθύρια, άναψα τὸ κερι και κάθησα στο μικρὸ μου τραπέζακι να γράψω. Κόλλες και κόλλες χαρτί χάλασα και στο τέλος, ύστερ' από ώρα, εΐδα κ' έπαθα να γράψω τὰ λίγ' αούτα λόγια σ' ένα φύλλο χαρτιου, τὸ τελευταίο :

«Χρυσουγή μου,

«Η χτεςινή βραδιά ήτανε ή τελευταία εύτυχισμένη βραδιά που πέρασα μαζί σου. Δῶ και μπρὸς θα πασιώσω ανα μη σε ξαναδῶ και να μη σου ξαναγράψω. Μη μου ζητησεις τὰ λόγια. Δὸ θα στον πῶ. Έτσι ε π ρ ε π ε να εΐναι κ' έτσι γίνεται.»

Τίποτ' άλλο. Πήγα και ξύπνησα τή μάνα μου. Ξέρεις, μάνα, θα φύγω σε μιά δυ άρες για τὸν Περαία με τή μπρατσέρα του Ντούνια. Ξαφνιάστηκε ή γριά. Δέν

ήθελε να τὸ πιστέψει. Στο τέλος, άφου της δικαιόλογησα όπως μπόρεσα τὸ φέρισμό μου, τὸ παραδέχτηκε. Τι να κάνει ; Τής εΐπα να δώσει κι αούτὸ τὸ γραμματάκι τὸ πουρνὸ στή Χρυσουγή, στα χέρια της. Ξέρεις, μάνα, μὴ παραγγελιά μουδωκε ψες βράδυ για τήν 'Αθήνα και δε θέλει να τὸ μάθει ο άντρας της. Η καφερούλα ή γριά τὸ δέχτηκε κι αούτὸ. Άφου της τῶλεγε ο γιόκας της, έτσι θάτανε.

Πριν καλοξημερώσει, ή μπρατσέρα του Γιάννη Ντούνια σαλπάρισε, έκανε παννιά, κ' εγῶ μέσα. Για σου, Χρυσουγή μου, και να μη μ' άλτσημονας ! εΐπα σιγανά, από μέσα μου, τήν ώρα που κινούσαμε, κοιτάζοντας κατὰ τὸ μέρος πουπεφτε τὸ σπίτι της.

Τάγεράκι στήν άρχή μάς βόθησε και βγήκαμε μὴ χαρά απ' τὸ λιμάνι. Πὸς δῶω πέσαμε στή μπουνάτσα. Πήχτρα ή θάλασσα και πιάσαμε τὰ κουτιά.

— Μ' αούτὸ τὸν καιρὸ, εΐπε ο καπετάν Γιάννης, παρταώντας τὸ τιμόνι από τὰ χέρια του, πέντε μέρες θα κάνουμε να δοῦμε Περαία !

Η μπουνάτσα δε βάσταξε. Φύσηξε. Καλύτερα να μη φυσούσε, γιατί ο καιρὸς γύρισε άντρα, πουνέντης λυσασμένος, και μάς άνάγκαζε να βοττατζάρουμε, να όργώνουμε τή θάλασσα, καταπὸς έλεγαν κ' οι ναύτες.

Τὸ κακὸ όσο πήγαίνε και δυνάμωνε. Φουρτούνα φοβερή, βουνὰ τὰ κύματα, όσο που άναγκαστήκαμε να ποδίσουμε κι άντις να τραβήξουμε για τὸν Περαία, να γυρίσουμε

Γέλασε η Μυριέλλα.

— «Στὴ θάλασσα; Πῶς γίνεται; θὰ πνιγοῦμε!»

— «Διόλου! Πέρασε τὸ βραχίον σου τὸ δεξιὸ στὸ λαιμὸ μου· ἐγὼ σὲ βαστάω ἀπὸ τὴν πλάτη, καὶ κολλοῦμαι πάντως, φέρε μου ἐδῶ τὸ πρόσωπό σου στὸ δικό μου. Ἄχ!»

Καὶ τῆς ἔδωσε στὸ στόμα ἕνα ριλι.

— «Ἄρησέ, ἀρῆσέ με τώρα, μὰ νὰ βγῶ ἐγὼ πρώτη».

Βγήκε, στεγνώθηκε, κοκκουλώθηκε στὸ πικρὸ τῆς, καὶ σὰν ντύθηκε καὶ ὁ Γιάννης, ποὺ ἀναγκάστηκε ἀπὸ τὸ βράχο τοῦ νὰ κουβαλήσῃ τὰ ρούχα του, βαστώντας ὀξὼ τὸ ἕνα χερὶ ἀπὸ τὸ νερό, τοῦ εἶπε ἡ Μυριέλλα.

— «Ἐρεῖς τί; Νιρχόμαστε καὶ ἄλλες φορές γιὰ λουτρό, μὰ νὰ μοῦ πιᾶξῃς στὴν ἀκρογαλιὰ καμιά καλυβούλα, νάλλκῶ».

— «Ἄχ! καὶ γιατί πάλι;»

— «Γιατὶ ἔτσι πρέπει».

Ἄφου λοιπὸν ἔτσι, τῆς τὴν ἔσπασε. Ἄπειροχώρα στέκετο γιὰ κ' ἄλλες ὅσες ἤθελες. Τῆς ἔχτισε μιὰ μὲ κλαρὰ μονάχα ποὺ τῆς πηλῆξε στὸν ἄμμο, τὰ στρογγύλωσε ἀπὸ πᾶνω νὰ τὰ κάμῃ σὰν κικάρια, καὶ ποὺ τοὺς ἔβλεπε τὰ φύλλα τους. Μὰ τὰ φύλλα τοῦχος ἔδιν εἶναι ἢ σὰν εἶναι, εἶναι τοῦχος μὲ μάτια. Μάτια εἶχε καὶ ὁ Γιάννης. Δὲν τῆς ἔλειπαν ὅμως τὰ ματάκια καὶ τῆς Μυριέλλας· καταλάβαινε περίφημα τί ἔπραξε καὶ διασκεδάζε πῶς νὰ τὸν ξεγιάσει, ὅταν ἔβλεπε καὶ πήγαιναν τὰ μάτια του ἀπ' ὄξω δρομιά στὴν καλυβούλα. Ἐσανθε, σηκωνότανε, ξανάπεφτε, τοῦ μίλαε ἀπὸ μακριά, στέκονταν ὄρθια, ἐνῶ λαμποκοπούσανε στὴ φάχνη τῆς μὲ τὸν ἥλιο, ἀνάμεσα στὰ πράσινα τὰ φύλλα, τὰ ξαθά τῆς τὰ μαλλιά, γύριζε ὀρθὸς πίσω γοργά, ἔβγαλνε ντυμένη, καὶ δὸς του τὰ γέλια, κατὰ γέλια μαροκαραμένια σὰν τὸ διάφανο τὸ κρουσταλλί ποῦ τὸ λαφροχτυπε καὶ σηκάνει.

Δὲν εἶτανε τὰ μὲνα τους τὰ παιχνίδια. Συνηθίζανε καὶ τρέχανε στὴν ἄμμουδιὰ, τάχα γιὰ νὰ τῆς μάθῃ πῶς ὁ Γιάννης τὸ τρέξιμο καὶ ἀρτηνῆς.

— «Γλήγορα καὶ θὰ σὲ πιᾶσω!»

— «Δὲ μὲ πιάνεις!»

Καὶ καὶ ποῦ ἄπλωνε τὸ χερὶ, τοῦ ξεγλιστροῦσε στὸ νερό. Τὸ κατώφλι ὅμως μονάχα σὰν εἶτανε γιομοθαλασσινά, γιατί τότες κ' ἡ ἄμμουδιὰ στενώτερη. Κ' ἔτσι τὸ τρέξιμό τους ἄλλαξε μὲ τὸ βῆμα κατὰ πῶς εἶτανε γιομοθαλασσινὰ ἢ ἀθαλασσινὰ, ποῦ τὸ λέγανε τώρα σ' μεταξὺ τους ἀπλότερα. Ἐχει θάλασσα, δὲν ἔχει.

Τῆς ἀρεῖε τῆς Μυριέλλας σὰ δὲν εἶχε, γιατί τότες ἔβρισκε ὁ Γιάννης τοπωσιὰ περισσότερη, νὰ κάμῃ

τὰ σάρτα του ἐκίμεν ποὺ ἀπορούσε καὶ θιαμαζόνταν πάντα ἡ Μυριέλλα.

Μιὰ φορά πᾶσαις νὰ πηδήξῃ καὶ ἀρτή. Στέκονταν ὁ Γιάννης μπροστὰ τῆς σημάδι. Πηδήξε ἡ Μυριέλλα, μὰ στὸ πηδημά τῆς λύθηκε λιγάκι ἀπὸ πᾶνω τὸ ποκαμισιάκι τῆς καὶ πρόβαλαν τὰ βυζάκια τῆς τὰ μαρμαρένια.

— «Γιὰ τὸ μάθημα, νὰ μὴν τὰ οἰλήσω;»

Γέλασε. Στάθηκε, ὅπως εἶτανε, ἀντίκρου τοῦ, ἡσυχῆ, καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕνα ξεθάρρα, ἀθῶο, ἀκίμητο ὕφος.

— «Φίλησέ τα, μὰ γλυκά».

Καράβι νὰ πέρασε κίνη τὴν ὥρα στὸ γιολό, νὰ φώναζε ὁ καπετάνιος, ὁ Γιάννης θὰ τοῦλεγε. Χάσου!

Μὰ μήτε καὶ θὰ τὸν ἀκούγε, μήτε καὶ θὰ τὸν ἔβλεπε, τῆ φορά ποὺ τοὺς ἔπιασε βροχὴ καὶ βοριάς. Ὁ Γιάννης τὸ ἤξερε πολὺ καλὰ πῶς θὰ τοὺς ἔπιασε γλήγορα, τῆ μέρα ἐκείνη. Ὅπως εἶπαμε, στὴ Μαστιέρα ποὺλι κανένα δὲν ὑπάρχει. Μόνο μιὰ βολὰ τὸ χρόνο, σὰν εἶναι νὰ φυσήξουν οἱ ἀνέμοι, φαίνονται κατὰ θαλασσοπούλια, ποῦ πιτοῦν εἶτε ἀλλοῦρα εἶτε καὶ κοντὰ στέκερογιάλι. Τὰ λένε κουμπράντα— γουέζος, δηλαδὴ κοκκαλοσπᾶστες. Κονεὶς δὲν τὴν κατέχει ἀπὸ ποῦ ἔρχονται καὶ ποῦ πᾶνε. Εἶναι μεγάλα σιμὰ σὰν τίς πάπιες, μὰ πολὺ ὁμορφα, μὲ τὸ λαιμὸ τους τὸ λυγισμένον καὶ τὸ πέταμά τους τὸ χροιωμένο.

Κολλοπούσαν ὁ Γιάννης κ' ἡ Μυριέλλα, ὅταν ἕνα θαλασσοπούλι ἀπ' ἀρτὰ κάθισε πλάγι τῆς Μυριέλλας, πᾶ στὸ κῆμα, ἔβγαλε φουούλα γλυκειά, μισολυπημένη, κ' ὠφώθηκε πάλι στὴν ἀέρα. Ποὺλι τῆς ἀγάπης ποῦ κατεβαίνει καὶ πιτάει.

Λαφριάστηκε ἡ Μυριέλλα. Τῆς τὰ ξήγησε ὁ Γιάννης. Ἄμα μπήκε ὅμως στὴ φύλλινη καλυβούλα, σηκώθηκε ὁ βοριάς. Μέσα καὶ ἀρτὲς στὴν καλύβα, πολὺ ἀδιάρκιστα, τὴ στιγμή ποὺ ἄλλαξε τὸ κορίτσι.

Ἐλαψέ ὁ γιολός. Ἐλαψῆν τὰ μάτια τοῦ Γιάννη.

Ἄπὸ τότες τὴν κινεῖτο σὺν ἑαυτῇ ἄμμουδιὰ, πῆς ἔλεγε καὶ τῆς ἔλεγε.

— «Τί μὲ θέλεις;»

— «Νὰ σοῦ πῶ!»

— «Δὲ γίνεται!»

— «Νὰ σοῦ ξηγήσω!»

— «Καλέ, σῶπα!»

Κ' ἔφευγε κ' ἔδειχνε φόβο σὰν τὸ πετάμενο βλέμμα τοῦ περιστέρου.

Μὰ δὲν ἔφευγε καὶ τόσο βιαστικά. Πιθανὸ μάστιστα, καμιά μέρα, νάβινε ἡ καμένη τὸ Γιάννη νάκουλουθήσῃ στὴν καλύβα τῆς τὸ βοριάς ἢ τὴ τύχη ὅμως

ἄλλιως τάφερε, σὲ ἄλλη πιὸ ἡσυχῆ καλύβα, πιὸ ἀγαπημένα, πιὸ ἱερά, μὲ κάποια λύπη μυστικῆ.

Τύχη καλὴ γιὰ τὰ παιδιά μας, ἀχαμνὴ γιὰ ἕνα πρόσωπο, γιατί ἀλήθεια σὰν ἄνθρωπος εἶταν ἡ κακομοίρα, μὲ τὰ πονετικά τῆς τὰ μάτια, μὲ τὰ χαδία τοῦ μαλλιῦ τῆς, μὲ τὴν ἀγάπη τῆς γιὰ τὸ Γιάννη. Ἐμοιάζε, ὅταν κοιτάζε ἡ κατσίκια του, σὰ νάθελε κατὶ νὰ τοῦ πῆ ποῦ δὲν μπόρει. Τώρα ἐνοιώθε πῶς δὲν τοῦ εἶτανε χρήσιμη πιὰ δὲν τὴν σεργιάνιζε, δὲν τῆς ἔδινε τεατίνα, δὲν τὴν πῆγαινε στὸ βουνό. Ἐβόσκε μόνη τῆς παραιτημένη, σὰν ὄνταριο περιττὸ καὶ δύστυχο. Ἐνα βράδυ, ξεψύχουσε.

Ἀπομακρύνονταν ἡ μέρα καὶ ὁ ἥλιος ἔγερνε νὰ βασιλέψῃ, ὄντας πῆγαινε κί τὴν εἶδανε ὁ Γιάννης κ' ἡ Μυριέλλα γλυκοκοιμισμένη στὸ χορταρένιο τῆς τὸ στρώμα τάπαλό, ποῦ εἶχε βρεῖ, ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Γιάννη στὰ βάθια τῆς ῥεματιῆς, ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἀντάμωσε τότες, στὸ ἡλιοβασιλεμα τὸ φοβερό.

Δάκρια ῥαγίσανε τὴν καρδιά τους. Κοιταχτήκανε.

Ἀκούμπησε τὸ κεφάλια τῆς τὸ ξαθά, τρυφερόλυπα ἡ Μυριέλλα στὸ νῆμο τοῦ καλοῦ τῆς. Εἶναι ἀξιόθιμα— στο ἀλήθεια μὲ πόση δύναμη ὁ θάνατος ἐρωτοσφίγγει τοὺς ζωντανούς, σὰ νὰ λέγανε. Ὁδὴ πολλαπλασιαστοῦμε νὰ σὲ νικήσουμε, Χάρο. Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἔμοιάζε νὰ λύθηκε πιὰ πᾶσα ἐνέργεια στὴ σάρκα τῆς Μυριέλλας, καὶ τὰ ζυγώσανε στὰ παρκαμέρια τῆς, τοῦ εἶπε.

— «Μὴ μ' ἀφήνῃς! Ἐλα, ἔλα, μαζί».

Καὶ στὴς νύχτας τὸ σιστάδι ποῦ εἶναι καὶ δάφνη ἄλλη μοναξιά, τὸ κορμί τῆς τὸ ἐρωτημένο, τρισάγιο ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τρισμάκαρο, γνώρισε ἀπνοια, ὅπως κ' ἡ καρδιά τῆς, τὴν παντοδύναμη τὴ χαρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'

Ἡ ἀγάπη εἰς τὴ μοναξιά.

Ἡ μέρα μὲ τὰ ξαθά τῆς τὰ μαλλιά χροῖωνε τὴν ἀνατολὴ τοῦ Νησιῦ. Ἄκρη καλοκαιρι. Ζεστα ποῦ τὴν ξέρουνε μόνον στὴ Μαστιέρα. Τὸ στόμα σου νάνοιγες, νὰ πᾶρης τὴν ἀνάσα σου, καὶ μᾶζωνες μέσαθὲ σου ζεστασιά. Σὰν κῆμα θερμό, πικροῦ περιεχόμενον, σοῦ χᾶθε το δέρμα ὁ ἀέρας, ἔπου καὶ ἂν πῆγαινε. Τὸ λιπύρι διαπερνοῦσε τὸ χῆμα, κατεβαίνει ἄς ὡς καὶ στίς δεινρόβριζες κάτου, ἐνῶ στὴν ἀπανωσιὰ τῆς γῆς ἢ πνοῆ τοῦ κλοκακιῦ γυροριλοῦσε τὰ πράγματα ἕνα ἕνα, καὶ τὸ φιλι τῆς, ψιλὸ, λαφρόφλογο, παντοδύναμο, ναρκωφόρο, κυκλοφοροῦσε στὰ χορτάρια, βουτοῦσε στὴ στεφάνη τῶ λουλουδιῶ, ἔμπαινε στὴ σάρκα τῶ δειντρῶνε, ξέσκιζε τὰ νεβριά τους, τοὺς ἔσπανε τὴ φλούδα.

Λίγη ἀνεση, λίγον ἴσκιον ἔβρισκες μονάχα στὸ βορρικανὸ τανάπλετρο τῆς κορφοῦλας, κατάντικρου τοῦ καρβιδίου τῆς Μυριέλλας. Σὲ κειὸ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ πρῶτο, κοίτουσαν ἡ Μυριέλλα. Ἦσο τῆς, κοντὰ τῆς, ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς, παντοῦ, μωσκοβουλούσανε κατὶ ὀλόεφκα κρινάκια κατὶ κιτρινόχρωμα λουλούδια, ξαθά σὰν τὰ στάχια. Πρῶτο λουλούδι, πρῶτη μωσκοβολιά εἶτανε ἴδια τῆς. Κοιμότανε, ἀνάσκελα πεσιμένη. Τὰ ξαθά τῆς τὰ μαλλιά σμίγαν ἀδερφομένα μὲ τὰ ξαθά τὰ χαμολούλουδα, μακριὰ μακριὰ καὶ γῦρο τῆς ὀλόγυτα. Ζεβγαρώνουνταν ἡ ἀσπράδα τοῦ δερματιοῦ τῆς μὲ τῶν κρινάκιων τὴν ἀσπράδα, μόνον ποῦ εἶτανε τὸ δερματάκι τῆς τώρα σὰν πιὸ ξαθουλό καὶ δάρτο, σὰν πιὸ ἡλιοβαμμένο. Βαστοῦσε τίς ἀπαλάμες τῆς γυρισμένες κάτω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς, κ' ἔβλεπε ὁ οὐρανὸς τὴν ὁμορφιά τῆς ὅλη.

Μήτε ὕφασμα, μήτε λινό, μήτε φύλλα δὲ φοροῦσε. Ὅποιος δὲ σέβεται τὴ γυναίκα, ὅποιος δὲν κατάλαβε τῆς γυμνοσύνης τὴν ἀγισσύνη, τὸ μυστήριον τὸ ἱερό, ἄς μὴν ἔρθῃ νὰ κοιτάξῃ τέτοια εἰκόνα, τέτοιο θάμα. Κοιμούνταν ἡ μιὰ Δημιουργία πλάγι πλάγι μὲ τὴν ἄλλη.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

—

πλήρη καὶ νὰ τοῦ δώσουμε γιὰ κεί ποῦ μᾶς ὀδηγοῦσε ὁ ἀγέρας καὶ τὰ κύματα.

Νὰ μὴ στὰ πολυλογάω, ὀχτῶ μερόνυχτα θαλασσοδαρθήκαμε καὶ στίς ἐνιαὶ πιᾶσαμε στὸ Περαία, ποῦ μὲ καλὸ καιρὸ δυὸ μέρες μᾶς φτάνανε.

Σ' ὅλο τὸ ταξίδι, ποῦ λές, τὴ Χρυσουγὴ συλλογίζομουν. Τί θὰ ἔπε σὰν τῆς ἔδωσε ἡ μάνα τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε; θάκανε τὸ σιαυρό τῆς δίχως ἄλλο, θὰ τάχασε, θὰ μὲ πῆρε γιὰ τρελλό. Σὰ φτάσω στὴν Ἀθήνα θὰ βρῶ γράμμα τῆς. Ὅθ μὲ μαλλώνει, θὰ μοῦ ζητάει ἐξηγήσεις γιὰ τὸ παράξενο φέρισμά μου. Ἰσως καὶ θὰ μοῦ γράφει πῶς δὲ φέρθηκε καλά καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ μείνω σιμά τῆς σὰν τῆς ἔγραφα τέτοιο γράμμα καὶ νὰ μὴ φύγω σὰν παλαβὸς τὴν ἴδια νύχτα ποῦ ἔγραφα...

Κάπως νὰ τῶθελα τὸ τελευταῖο, γιατί ἀλήθεια ἡμῶνα μετανοιωμένους μ' ἐκείνο ποῦκανα, τί διαλόγο μοῦρε. Δὲν ἄφινε τὸ πρῶμα νὰ τραβήξῃ ἡσυχῆ ἡσυχῆ τὸ δρόμο του; Τρελλὸ τὸ κάμωμά μου. Τῶθελα. Πῆγα καὶ γκρέμησα μιὰ εὐτυχία μου, τὴ μόνη δά, ποῦκανε χρόνια καὶ χρόνια νὰ χτισεῖ. Καὶ τώρα ἐρημιά τριγύρω μου, κανένα χρυσὸ νῆμα δὲ μὲ κρατάει, καθὼς πρῶτα, στὴ ζωὴ. Ἐνα γραμματάκι τῆς καὶ ὅλα ἀλλάζουν στὴ στιγμή.

Ἀνέβηκα στὴν Ἀθήνα, ἔτρεξα σὰν τρελλὸς σπιτί μου, δὲ βρήκα γράμμα τῆς. Ἀρχισα νὰ θυμῶνα μαζί τῆς ποῦ ἄργησε νὰ μοῦ γράφει. Μπᾶ! ἐνιαὶ μέρες λείπω ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ ἂν τῶστελενε τὴν Τετάρτῃ μὲ τὸ βαπόρι θάτανε

ἀπὸ τὴν Περσικεὴ πρῶτῃ ἰδῶ. Καὶ σήμερον ἔχομε Δευτέρα. Ποῖος ξέρῃ, ἴσως νὰ μὴ πρότασε καὶ τὸ ταχυδρομεῖο! Περσίμενα. Πέρασε μῆνας, πέρασε καὶ ἄλλος, καὶ τρίτος, τίποτα. Ἡ μάνα μονάχα μούγραψε πῶς τὴν ἀντάμωσε τὴ Χρυσουγὴ μιὰ Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησιὰ καὶ οὐτετὴ ρώτησε γιὰ μένα. Τί τρέχει, παιδί μου; Τὰ χαλάσατε; Δὲν τῆς ἔκανες τὴ παραγγελιά ποῦ σοῦδωσε; Αὐτὰ καὶ ἄλλα μούγραψε ἡ γριούλα. Πειράχτηκα στὴν ἀρχὴ. Ὑστερα ὅμως σκέφτηκα: «Κρίμα! Γυναίκα κ' ἡ Χρυσουγὴ καθὼς κ' οἱ ἄλλες. Κ' ἐγὼ τὴν πιστεύω ἀλλιῶτικη!...» Καὶ ἐλάφρωσα. Δὲ μούγραψε; Δὲ ρώτησε γιὰ μένα; Καλύτερα. Ἄς μὴ μὲ θυμάται, ἄς μὴ μὲ λογαριάζει αὐτῆ. Κἄτι τέτοιο ζήτησα καὶ νὰ ποῦ τάποχτησα. Μὰ γὰρ θὰ τὴ θυμάμαι, δὲ θὰ τὴ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἀδερφοῦλα μου. Καὶ τῆνε φέρνω μπροστὰ μου, σὰν ἀνοίξω τὸ συρτάρι μου καὶ φιλήσω μὲ λαχτάρια τὰ λίγα μαρμαρένια λουλούδια ποῦ κάποιο βράδυ μούδωσε.

Τέτοια κ' ἡ ἀγάπη μου, λέω σὰν τὰ βλέπω. Μωρομένο λουλουδι καὶ αὐτῆ, μὲ τᾶρωμά τῆς ποτὲ δὲ θὰ τὸ χάσει, γιατί δὲ χάνεται ποτὲς κ' ἡ θύμησῃ.